

Magazin za kulturu, umjetnost i obrazovanje-Magazine for culture, art and education

„In a country of hate the most hated one is the one who does not know how to hate.“ Ivo Andrić

Sarajevo, Bosnia and Herzegovina, Europe

as of Sept. 2009

DIOGEN

pro kultura magazin pro culture magazine

„U zemlji mržnje najviše mrzi onoga ko ne umije da mrzi.“ Ivo Andrić

E-mail: editors@diogen.com

MI OBJEDINJUJEMO RAZLIČITOSTI...WE ARE UNIFYING DIVERSITIES

Vasiljka Marić

SARAJEVU

Trideset koja prošla je godina.
Sjećam se kao da nije davno bilo.
Poslije školovanja dođoh u grad.
Uze me SARAJEVO u svoje krilo.
Nikad viđeno činilo mi se poznatim.
U duši sam osjećala- to moj je grad.
Zavoljeh ga davno, sedamdeset i neke.
Ljubav je besmrtna, volim ga i sad.
Bačarsija me je starinom plijenila.
Tu su majstori zlato kovali.
U malim prodavnicama kupujući nakit,
zaljubljeni su se na vjernost zaklinjali.
Zavoljeh Ilidžu, Vrelo Bosne, Stojčevac.
Zavoljeh Igman, Trebević i Miljacku.
Sve što je pripadalo gradu moje mladosti,
našlo je mjesto u mome srcu.
U Sarajevu sam primila svoju prvu platu.
U Sarajevu sam bila prvi put kod frizera.
U Sarajevu sam srela ljubav svoga života.

U Sarajevu sam postala majka i žena.
Sarajevo iz sjećanja nikome ne dam.
U Sarajevu su se ispunili svi moji snovi.
U Sarajevu sam postala najsrećnija na svijetu.
U Sarajevu su se rodili moji sinovi.
Vrlo često noću Sarajevo sanjam.
Uspomene iz mladosti naviru polako.
Sjetih se neko jednom davno rece:
"Sarajevo ko upozna ne odlazi lako.

ČOVJEK NA SUDU

Jutros su ptice ustale rano. Lete prostranstvom i šapuću:
"Ustajte životinje, šume, planine. Neka se sve probudi.
Za ljudska nedjela, za zločine kroz vijekove do danas,
na Sudu Božije pravde danas se čovjeku sudi.
Bog mu je dao razum, a on to iskoristio protiv života.
Optuznica je vrlo jaka, nema čovjek sanse za spas.
Bio je sebičan. Nikada mu ne bješe dosta.
Zbog mnogo razloga proglašavamo ga krivim,
govori priroda u jedan glas.
Sve je za sebe prigrabio, ni Stvoritelja pitao nije.
U biljnom svijetu napravio kaos, zgazio svaki cvijet.
Životinje podredio sebi, utrobu zemlje, čak i vasionu.
Stvorio za sebe neki njegov nehumani lažni svijet.
Mora odgovarati i sada i poslje, to je jasno kao dan.
Glavna krivica mu je: uzimao više nego mu treba.
Malo mu bijahu sve blagodeti u BOŽIJOJ BASTI.
Oči mu uvijek kladne, on bi malo i preko neba.
Napravio je strašna oruzja od kojih se diže kosa na glavi
Svojim postupcima mijenja klimu, ubija pravednike.
Ali na njegovu žalost, na žalost živoga svijeta.
Ti strašnim spravama ubija i svoju vrstu, svoje srodnike.

Drznu se čovjek da u svojoj gluposti u BOŽIJA djela dira.
Čak da stvara bića kao robote po vlastitom izboru.
Osvjesti se čovjece, dosta je, sve ima svoju granicu.
Dovodiš sebe do svoje propasti. Uskoro ćeš biti na umoru.
Uništićeš i svoja pokolenja, zatrčeš i svoj trag.
Još nešto strašnije može da ti se desi.
Buduće generacije će lebdjeti između života i smrti.
Neće imati šansu da, kao ti, uživaju u svojoj djeci.
Ne možeš čovjece dalje, ispred tebe je betonski zid.
Brojiš zadnje dane i svakoga sata ti se bliži kraj.
Okreni se Bogu, svecima, molitvama,
spasi dušu, za svoje grijehе iskreno se pokaj.

MOJOJ NIKOLINI

Danas mi sunce toplije grije.
I ptica na grani srećnije pjeva,
jedna baka ispunila snove-
Moj plavi anđeo u kolijevci snijeva.
Od blažene sreće utroba mi gori.
Srce mi razgalila rajska milina.
Sve što bješe tamno u mome životu,
rastjera rođenjem moja Nikolina.
Rasti cvijete plavi života moga.
Životna mi želja nije samo san.
Voljeću te i kad budem metar ispod
kamena.

Svu svoju ljubav stavljam i na dlan.
Trideset godina budila me čeznja,
da te zagrlim moja djevojčice.
Na tvome putu malena kroz vihor
vremena,
Samo sreću sretala, njome mila lice.
Ispod bata tvojih nogu nek' je uvijek
čvrsto tlo.
Neka cvijeće Božije baste prospe miris
oko tebe.
Pratiće te moja ljubav, čuvali te Bog i sveci.
Nek' ti život pjesma bude, da ti srce ne ozebe.

TRAŽIM!

Tražim moje stare, dobre prijatelje,
one kojim mogu vjerovati do kraja.
Da ožive mrtve docvetale ruže,
da u meni pobijede mračnu sablast
očajanja.
Tražim moje stare dobre prijatelje,
one koji ne gledaju šta donesoh da im dam.
Tražim ona vrata uvijek otvorena,
usred tamne crne noći da otjeram ružan san.
Tražim moje stare, dobre prijatelje
one kojim ne moram najavljivati posjetu.
Oni znaju pretvoriti suzu u osmjeh,
u srcu im uvijek toplo k'o u mekom krevetu.
Tražim moje stare dobre prijatelje,
što uzimah od njih a vraćala nijesam.
Tražim stare adrese da pošaljem sjećanja,
iz fioke napisana, neposlana pisma.

Tražim moje stare, dobre prijatelje,
što im vjera o čistom protiče kroz vene,
da na vječnoj brazdi njihovih koraka,
makar samo još jedanput oživimo uspomene.
Tražim moje stare dobre prijatelje,
da se jave, da povrate mome oku sjaj,
da pomognu da ne skončam misleći:
"da je umro ČOVJEK, došao svijetu kraj."
Trazim one staze koje ne mirišu,
otrovanim bolom, tugom prolaznosti.
Tražim ono cvijeće što zalijevah nadom,
da će živjeti i mirisati stazom ljepše
budućnosti.

NE DAM SNOVE

Probudi me suza što na jastuk pade.
Oko mene tama a ja tražim dan.
Bože da l' je istina, ili mi se čini,
da stojim nad humkom gdje sahranih san.
Vičem iz glasa odjek je tišina.
Ne mogu u nemir, jer tamo sam bila.
Duga, teška kiša s kasnom dođe jeseni.
Zaraste staza, presuši izvor sa koga sam pila.
Na licu mi bore, svaka ima priču.
I tvoja je jedna, čovječe iz snova.
Da l' si bio stvarnost, il' plod moje mašte,
osta vječna tajna u galaksiji zakopana.
Srce je bogatstvo što se ne prodaje.
Kom' ga dajem u snovima šta se koga tiče.
Ja siročić svijeta pod nebeskom kapom,
a ti glavni junak nenapisane priče.

Zato nedam snove jer su samo moji.
Zasadih te u srce i zalijevam često,
čas osmijehom, a čas suzom ovisno od trena.
Ne može te niko uzeti, tu je tvoje mjesto.

ĐACIMA PRVACIMA

Ustajte, ustajte mirišljavi cvjetovi.
Čujte! To ptice pjevaju za vas.
Na lagane nožice, protrljajte okice.
Jutros vam počinje prvi školski čas.
Brže u kupatilo, umijte se, počesljajte.
Nemojte zaboraviti zubiće oprati.
Kao tata na posao, tako vi u školu.
Zna se tačno vrijeme, ne smije se kasniti.
Tu je negdje kod kreveta lijepo odijelo.
Svečano je i protkano s milion iskrića.
Spremite se, pogledajte, ogledalo kaže:
"U meni je vjerna slika princeze il' princa.
Doručak je na stolu, lijepo serviran,
salamica, pečenica ili možda jaje.
Mora biti jedna kifla, časa toploga mlijeka.
Ne ide se bez doručka, hrana snagu daje.
Cipelice il' sandale u hodniku stoje.
crne, bijele..., nije važno koje li su boje.
Sigurno je mama, tata ili možda baka,
izabrala one što vam lijepo stoje.
Novu školsku torbicu nemojte zaboraviti.
Provjerite jel' unutra sendvič, sveska i pernica.
Na velikom platou ispred vaše škole,
svoje drage prvačice čeka učiteljica.

PR
DIOGEN pro kultura
<http://diogen.weebly.com>

NEKOPIRATI